

ทลองอ่าน

ทลองอ่าน

ทลองอ่าน
23.5

องศาที่โลกเอียง

น้ำเงิน นามสมมุติ เขียน

U_Rei_3 ภาพ

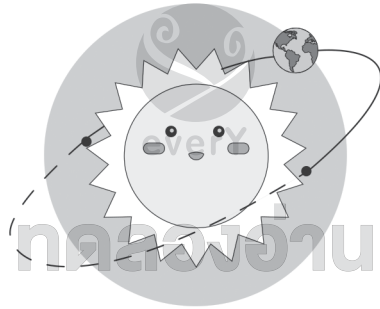
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

23.5 องศาที่โลกเอียง

ทดลองอ่าน

23.5 อวกาศที่โลกเอียง

น้ำเวิน นามสมมุติ เอียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3001-1

ภาพปก U_Rei_3

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 02 840 4888

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

อีเมล everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พินพูน

กระดาษกอนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

คุณเคยแอบปลื้มใครหรือเปล่าคะ ปลื้มที่เขาหน้าตาดี ปลื้มที่เขาเก่ง ปลื้มที่เขาเป็นคนน่ารัก จึงคอยติดตามสอดส่องความเป็นไปของเขา ยิ่งในยุคสมัยแห่งโซเชียลเน็ตเวิร์กอย่างทุกวันนี้ ก็ยิ่งอำนวยความสะดวกให้เหล่าคนแอบปลื้มทั้งหลาย ถ้าคุณเคยมีอาการแบบนี้ คุณก็เหมือนกับ 'องศา' ค่ะ ที่แอบปลื้ม 'ซัน' คนดังของโรงเรียนโดยไม่หวังจะมีตัวตนในสายตาอีกฝ่าย แค่เฝ้าหน้าจอมือถือแล้วเจอรูปแค้มก็ฟินจะแย่แล้ว มีหรือจะกล้าคิดฝันว่าวันหนึ่ง แกนโลกเอียงๆ ทำมุมเฉียง 23.5 องศา นั้น จะเหวี่ยงองศา กับซันให้ได้มาใกล้ชิดกัน จนกลายเป็นความไม่แน่ใจว่าตกลงแล้ว ก็แค่ 'ปลื้ม' จริงๆ นะหรือ

พบกับ '23.5 องศาที่โลกเอียง' ผลงานยูริลำดับที่สองของเอเวอริวาคะ แนวนี้ นานนานจะมีมาที แต่ลองว่ามาแล้ว รับประกันความสนุกค่ะ ซึ่งเรื่องนี้ต้องบอกเลยว่า น่ารักมากกกกกก (ก ใก่ยาวไปถึงดาวเนปจูน) ความรักใสๆ วัยรุ่นวัยวัยรุ่น ที่จะทำให้คุณอ่านแล้วอมยิ้มตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้ายค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอริวาคะ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

Intro

"องศา ซันมา"

คนในสี่ชื่อตามคนอื่นไม่ทันมักตกเป็นเหยื่อเสมอ

"ไหน!?"

หลังจากหันไปมองแล้วไม่เจอคนที่ถูกกล่าวถึง พอหันกลับมามอง ลุกขึ้น
ในซามก็หายวับราวกับมีใครขโมยไป

เอ่อ...จริงๆ ก็มีใครขโมยไปนั่นแหละ - -"

"ติณห์ มิ่งขโมยลูกชิ้นกุ้อีกแล้วเหวอ ดอกกก!! คายออกมาเลย"

"อื้อย่ะ องศาอย่าบีบคอกู เจริญช่วยกูด้วย แค่นี้" ผู้ชาย (?) เพียงคนเดียว
ของกลุ่มร้องขอความช่วยเหลือ

"สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม" เจริญนอกจากจะไม่ช่วยแล้วยังเทศนา
เป็นของแถมอีกต่างหาก

"อ้อเจริญ อ้อเพื่อนเวร องศา กูหายใจไม่ออกกกก แค่นี้"

นักเรียนหญิงร่างบางกำลังบีบคือนักเรียนชายร่างตัน โดยมีนักเรียนหญิง
อีกคนนั่งข้างอยู่ข้างๆ อาจจะเป็นภาพที่ดูรุนแรงไปสักหน่อย แต่ก็เป็นเรื่องราว
ปกติที่เกิดขึ้นกับเด็กพวกนี้

ติณห์ เจริญ และองศา สามเพื่อนซี้ที่สนิทกันตั้งแต่ ม.ต้น จนตอนนี้
ม.4 แล้ว สามคนก็ยังได้มาเรียนห้องเดียวกัน

"องศา ซันมา" เจริญพูดประโยคที่ไม่ได้ผิดเพี้ยนไปจากที่ติณห์พูด

...แต่ถึงกระนั้น...

"ไหน?"

...คนที่ก็ยังเป็นคนที่อยู่วันยังค่ำ...

"ฮ่าๆๆ" สองเพื่อนรักพร้อมใจกันหัวเราะในความซื่อป้อของเพื่อนสนิท ปกติองศาที่ไม่ใช่คนที่จะโดนแก๊งอะไรง่ายแบบนี้ แต่เพราะวันนี้องศายังไม่ได้เห็นหน้าใครบางคนเลยตั้งแต่เข้าจนกระทั่งถึงตอนนี้

ชั้น... ชื่อที่มีอิทธิพลกับองศาเป็นพิเศษ

ชั้นเป็นนักเรียน ม.4 เช่นเดียวกับองศา

พวกเค้าเป็นเพื่อนกัน

...ไม่สิ...

พวกเค้าเป็นคนรู้จักกัน

...ก็ไม่มีอีกนั่นแหละ...

ความจริงคือองศารู้จักเค้า แต่เค้าจะรู้จักองศาหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ

...ง่าย ๆ เลยนะ...

...องศาแอบชอบเค้าอยู่...

แอบชอบมาพักใหญ่แล้ว

ชอบมาก... มากจนเพื่อนทั้งกลุ่มเริ่มจับได้

แต่ถึงจะชอบมากแค่ไหน อนาคตก็บอกความรู้สึกของตัวเองออกไปไม่ได้ อยู่ดี อนาคตเป็นคนซื่อๆ เธอไม่ได้มีความกล้ามากมายขนาดนั้น ที่ลำคองศาเป็นผู้หญิง จะให้เธอไปพูดอะไรแบบนี้ได้ยังไงในเมื่อชั้น...

...ก็เป็นผู้หญิงเหมือนกัน...

Chapter 1

บัง เอิญ / โลก ก ล ม / พ ร ห ม ลี ขี ต

เปิดเทอมก็บ่น ปิดเทอมก็เบื่อ มันเป็นเรื่องราวปกติของเด็กมัธยม 'องศา' ก็เป็นหนึ่งในคนที่รู้สึกแบบนี้ การใช้ชีวิตเปิดเทอมแบบงานท่วมร่างแล้วมาเจอความว่างแบบว่างจิตหายของปิดเทอมแบบนี้ คนเรามันก็มีปรับตัวไม่ทันกันบ้าง และอีกประเด็นที่ทำให้องศารู้สึกว่าปิดเทอมนี้มันน่าเบื่อว่าปกติก็เป็นเพราะว่าเจ้าตัวเฟ็งจะถูกบอกเลิกมา เอาจริงๆ จะเรียกว่าโดนบอกเลิกก็ไม่ถูกนัก เรียกว่าถูกทำให้ยอมรับความจริงมากกว่า ความจริงที่ว่า...

...คนดี ๆ บางคนเหมาะจะเป็นเพื่อน แต่ไม่เหมาะที่จะเป็นคนรัก...

ปกติปิดเทอมองศาจะถูกส่งไปเรียนพิเศษที่สถาบันกวดวิชา ไม่ได้มีเวลามากมายเท่าไหร่มานั่งเบื่ออะไรมากมายขนาดนี้หรอก แต่เพราะปิดเทอมนี้เป็นปิดเทอมก่อนเข้าม.4 เป็นช่วงที่ต้องงุ่นงายกับอะไรหลายๆ อย่าง

ไหนจะเรื่องการรายงานตัว

ไหนจะเรียนปรับพื้นฐาน

ไหนจะการเตรียมความพร้อมเรื่องอื่นๆ

บล่าๆๆๆ

ที่บ้านเลยตัดสินใจให้องศาไม่ต้องเรียนพิเศษช่วงปิดเทอมในเทอมนี้ ตอนแรกองศาก็ดีใจอยู่หรอกที่ไม่ต้องไปเรียน ก็ตอนนั้นมันยังไม่รู้เนี่ยว่าการอยู่บ้านเฉยๆ มันจะน่าเบื่อมากมายขนาดนี้ นี่ขนาดปิดเทอมสัปดาห์แรกเองนะ

"เป็ออออออออออออออ!!"

อยู่บ้านคนเดียวจะไว้วายเสียงดังขนาดไหนก็ได้

"โง่ง!"

จริงๆ ก็ไม่ได้อยู่คนเดียวหรอก

"มีปัญหาหรือలాเต้"

"โง่ง!!"

ต้องเรียกว่าอยู่หนึ่งคนกับอีกหนึ่งตัว

"โง่งๆ!!"

"ก็ไม่ได้อยากไว้วาย แต่มันเบื่อเนี่ย"

"โง่ง!!"

"อย่าบ่นได้ปะละ เดียวจับแตกแม่งเลย"

นี่แหละ ความสามารถพิเศษขององศา...คุยกับหมารู้เรื่อง

"ไอ้โห โรงเรียนไอ้แก้มเพิ่งปัจฉิมฯ เหรอเนี่ย ข้าอะไรขนาดนั้น" ปกติ
องศาไม่ใช่คนช่างพูด แต่ไม่รู้ทำไมเวลาอยู่คนเดียวของศาจะพูดเก่งมาก

"อ้อพี่ไอ้จี้แบบนี้ เปิดแกลลอรี่ได้เลยอะ"

ไม่ต่างจากนักเรียน ม.3 ทั่วๆ ไป แก้มเพื่อนสนิทสมัยประถมขององศา
ที่ตอนนี้เรียนอยู่ต่างโรงเรียนได้้อัพรูปวันปัจฉิมนิเทศลงในแอปพลิเคชัน
ยอดนิยมอย่างอินสตาแกรมซึ่งองศาก็นั่งรูดหน้าจอไปบ่น (กับหมา) ไป
ตามประสาคนว่างงาน จนกระทั่งไปสะดุดกับรูปรูปหนึ่ง

...รูปหมู่...

มันเหมือนจะเป็นรูปหมู่ธรรมดาในวันปัจฉิมฯ ของนักเรียนมัธยม แต่
สิ่งที่ทำให้มันต่างจากรูปหมู่รูปอื่นๆ ที่องศารูดหน้าจอผ่านไปอย่างไม่ใส่ใจ
ก็คือ...แท่นที่มันจะเป็นรูปที่กลุ่มเพื่อนถ่ายด้วยกัน มันกลับเหมือนรูปที่
คนกลุ่มหนึ่งกำลังล้อมรอบคนคนหนึ่งมากกว่า แล้วยิ่งพอได้อ่านแคปชั่น
ข้างล่าง...

'ได้ถ่ายกับคนดังของรุ่น #รู้สึกตื่นเต้น'

องศา ก็พอจะอนุมานได้ว่าคนตรงกลางนั้นคงเป็นพวกป๊อปปูล่าร์ของรุ่นเพื่อนเธอก็เลยไปขอถ่ายรูปด้วย

"คนนี้น่ารักมั๊ยลาเต้"

"โธ่!!"

"ใช้มะ คิดเหมือนกันเลย โธ่! ไอ้แก้มแท้กเค้าด้วยอะ ส่งแป็บ"

"โธ่!!"

"อะไรเล่า ก็ส่งเฉยๆ เอง ดูดี โคตรน่ารักเลยอะ"

หนึ่งวันที่น่าเบื่อขององศาเริ่มมีอะไรให้ทำ และอะไรที่ว่ามันก็คือการส่งไอจีชาวบ้าน...

แล้วก็จบลงด้วยการกดติดตามเค้า...

"องศา ขึ้นไปตามพีแอลฟาหน่อย"

"โทรให้พีแอลฟาลงมาก็ได้น้า ทำไม่ต้องให้หนูขึ้นไปตามด้วย"

"ก่อนออกจากบ้านพอไลน์ไป พี่เค้าบอกว่าแบตฯ กำลังจะหมด ตะกี้พอโทรไปแล้วไม่ติด แบตฯ คงหมดไปแล้ว ขึ้นไปตามพีเค้าจะได้รู้วาระจอตตรงไหน"

"ให้ลาเต้ขึ้นไปตาม" องศาต๋อรอง

"งั้นพอยกค่าขนมหนูเดือนนี้ให้ลาเต้ด้วยเลยแล้วกัน"

"โหยยยย พ่ออะ ไปก็ได้" เมื่อหมดหนทางจะต่อสู้อองศาก็ยอมลงจากรถตามบัญชาของผู้เป็นพ่อแต่โดยดี

วันนี้ครบครันมีนัดจะไปกินข้าวเย็นกันที่บ้านปู องศาเลยนั่งรถออกจากบ้านมาพร้อมพ่อและเจ้าหมาน้อย แวะมารับพี่สาวที่สถาบันกวดวิชาก่อน

แล้วค่อยไปที่บ้านปู่พร้อมกัน

องศาเดินไปทางลิฟต์อย่างเอื่อยเฉื่อย ช่วงปิดเทอมแบบนี้ ความขี้เกียจ มันแทรกซึมอยู่ในทุกอณูของร่างกาย ทำให้พอถึงไม่ใช้ลาแต่แทนนะ แค่มาดตาม พี่แอลฟาเอง หม่าจัจฉริยะอย่างลาแต่ทำได้อยู่แล้ว

ห้องเรียนของพี่แอลฟาอยู่ชั้นเจ็ด องศาจำได้แม่น เพราะปกติเธอจะ มารอพี่สาวกลับบ้านพร้อมกันหลังเรียนเสร็จ จะว่าไปการมาที่สถาบันกวดวิชา โดยไม่ได้มาเพื่อเรียนแบบนี้ก็ทำให้รู้สึกดีแปลกๆ รู้สึกเหมือนเป็นผู้ที่หลุดพ้น

องศาก้าวเข้าไปในลิฟต์เพื่อจะขึ้นไปตามพี่สาวที่ชั้นเจ็ด แต่ช่วงจังหวะ ที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิด องศาเห็นร่างของใครบางคนรีบวิ่งมาแต่ไกล เธอเอง ไม่ได้รีบอะไร เลยกดประตูลิฟต์ให้เปิดรอคนคนนั้น

"ขอบคุณนะคะ" เด็กสาวหันมาขอบคุณองศาด้วยอาการเหนื่อยหอบ เพราะความพยายามที่จะวิ่งมาให้ทันลิฟต์

องศาหันไปยิ้มให้ตามประสาคนที่มีสกิลการสนทนาติดลบ แต่พอได้เห็น คนที่ยืนอยู่ในลิฟต์ด้วยกันชัดๆ องศารู้สึกเหมือนโลกมันหยุดหมุนไปชั่วขณะ

...คนนั้น...

รู้ตัวอีกทีก็ตอนลิฟต์เปิดที่ชั้นห้า แล้วเด็กสาวคนนั้นก็เดินออกไป ก่อน จะไปเค้ายังหันมายิ้มให้องศาอีกรอบด้วยซ้ำ

...น่ารักเป็นบ้าเลย...

องศาตามองตามเด็กผู้หญิงคนนั้นไปจนกระทั่งลิฟต์ปิด เคยเป็นมั้ย เรา จำคนคนหนึ่งได้เพราะเราเห็นเค้าทุกวันในโลกออนไลน์ เห็นทุกความเคลื่อนไหว ของเค้า รู้เรื่องราวในชีวิตเค้าราวกับว่าสนิทสนมคุ้นเคยกันดี พอมาบังเอิญ เจอตัวจริงในโลกภายนอกแบบนี้ บางทีอยากจะทำก็ทำไม่ได้

เรารู้จักเค้าก็จริง...แต่เค้าไม่ได้รู้จักเรานี่นา

หลังจากวันนั้นองศาก็กลับไปส่องไอจีของเด็กผู้หญิงคนนั้นอย่างจริงจัง ดูทุกรูป อ่านทุกแคปชั่น เลยได้รู้ข้อมูลเพิ่มเติมมาอีกเล็กน้อย

เค้าชื่อซัน

เราอายุเท่ากัน

เค้าชอบแมว

แล้วก็เป็นคนที่มีมั่งมีมากๆ ><

มันคล้ายๆ เวลาที่เราเป็นแฟนคลับศิลปินสักคนหนึ่ง พอชอบก็เริ่มหาข้อมูลเกี่ยวกับเค้า พอรู้เรื่องเค้าก็ยิ่งชอบ พอได้เจอตัวจริงก็ยิ่งอยากเจออีก องศาเป็นแบบนั้น ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมจู่ๆ ถึงมารู้สึกอะไรแบบนี้กับเพื่อนในวัยเดียวกัน องศาแค่รู้สึกว่าซันน่ารัก การได้เห็นรูปซันมันทำให้เธออารมณ์ดี การได้เจอซันวันนั้นทำให้ongsารู้ว่าตัวจริงของซันน่ารักกว่าในรูปร้อยเท่า อันที่จริงองศาหาโอกาสไปที่สถาบันกวดวิชาอีกหลายครั้งเพราะหวังว่าจะเจอซันอีก แต่จนแล้วจนรอดองศาก็ไม่ได้เจอซันอีกเลย ก็อย่างว่าแหละนะ ความบังเอิญไม่ใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นง่ายๆ...

"องศาาาาา"

"อ้าวดิฉันท์ หวัดดี มาเข้าเชียว"

"ไม่ต้องมาหวัดดงหวัดดีเลย มิ่งนะมิ่ง เรียนปรับพื้นฐานก็ไมยอมเรียน อีเจริญอีกคนนึง หายหัว พร้อมใจกันทิ้งกูเลยนะคะดอกกกกก"

"โทษทีๆ พอดีญาติๆ กูเค้านัดรวมตัวกันไปเที่ยวกะทันหันอะ บ้านกูก็ไปกับเค้าแบบงงๆ กลับมาจากเที่ยวก็เหลือเรียนอีกแค่อาทิตย์เดียว กูเลยขี้เกียจมาจริงๆ กูก็ไลน์บอกมิ่งแล้วปะ มิ่งจะมาเรียนทำไมอีก"

"พูดง่ายค่ะเพื่อน ไม่มาเรียนแล้วมิ่งจะให้กูไปไหน พอกูนี้ขับรถมาส่งถึงหน้าประตูโรงเรียน นี่ถ้าขับขึ้นไปส่งถึงบนอาคารได้พอกูคงขับขึ้นไปละ แถม ถ้าไม่เรียนก็ไม่ว่าจะไปไหนอยู่ดี มิ่งไปแรดกับที่บ้าน อีเจริญก็ไม่ม่ี่สัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ท่านเรียก ไม่รู้ปิดเทอมหรือตาย ติดต่อไม่ได้เลย แล้วทั้งโรงเรียนแม่งก็คบกันอยู่แค่สามคนเนี่ย มิ่งจะให้กูไปแรดที่ไหนกับใครคะ อีคุณองศา ตอบบบบบ"

ถามนิตถามหน่อย เจอร่ายยาวอย่างกับมหาเวสสันดรชาดก บ่งบอกให้รู้ว่าเพื่อนของเธอจะบ่นใส่อยู่หลายเพลาลแล้ว

"องค์าทิณห์" พุดถึงไม่ทันไร เพื่อนคนสุดท้ายของกลุ่มก็เดินมา

"อีเจริญญญญญญญญญญญ!! นี่มึงยังไม่ตายเหรอออออ"

"โห...สัส สาบานว่านี่คือประโยคทักทายของมึง" เจริญหันไปพุดกับติณห์

"เออ เนี่ยประโยคทักทายของกู เอาไว้ใช้กับมึงโดยเฉพาะ แม่งปิดเทอมติดต่อก็ไม่ได้เลย โขเซี่ยลก็ไม่อัฟ กูนึกว่ามึงหายสาบสูญไปแล้ว"

"เออจริง กูไลน์ไปมึงก็ไม่ตอบ" องค์าทิหันไปเสริมอีกคน

"กูตามหลวงปู่ไปจุดคงค์ที่ชายแดนมา"

"หahaha!!" เพื่อนสองคนพร้อมใจกันอุทานออกมาอย่างตกใจ

"จุดคงค์อะนะ?" องค์าทิถามอีกครั้งเพื่อความมั่นใจว่าไม่ได้หูเพี้ยน

"อือ"

"แต่มึงเป็นผู้หญิง หลวงปู่ยอมให้มึงตามไปได้ไงวะ" ติณห์ถาม ในกลุ่มรู้กันดีว่าปู่ของเจริญบวชเป็นพระมาตั้งแต่ก่อนที่เจริญจะเกิด แล้วก็เป็นที่เคร่งมากๆ จะเป็นไปได้ยังไงที่หลวงปู่จะยอมให้เจริญที่เป็นหลานสาวตามไปออกจุดคงค์ด้วย

"เออจริงๆ กูไม่ได้ไปกับหลวงปู่หรอก กูไปกับพ่ออะ คือจี้มึง หลวงปู่อะแก่มากแล้ว ที่บ้านก็ไม่อยากให้ออกไปจุดคงค์อีก แต่ว่าหลวงปู่ไม่ยอม พ่อก็เลยตามไปดูแลหลวงปู่อยู่ห่างๆ อะ"

"แล้วมึงก็ตามพ่อมึงไป?" ติณห์ถาม

"อือ"

"แล้วพ่อมึงก็ยอมให้มึงไป?" องค์าทิถามบ้าง

"ไม่อะ กูแอบตามไป พ่อกูมาจับได้ก็ตอนอยู่ในป่าละ จะไล่กูดลับก็ไม่ได้เพราะกูดลับไม่ถูก จะออกมาส่งก็ไม่ได้เพราะเป็นห่วงหลวงปู่ สุดท้ายกูก็เลยได้ตามหลวงปู่ไปจุดคงค์"

"จริงดี!!" เป็นอีกครั้งที่องค์าทิกับติณห์พุดออกมาพร้อมกัน

"ไม่จริงอะ กูโกหกตั้งแต่หลวงปู่จุดคงค์ละ พวกมึงจะบ้าเหรออ หลวงปู่กูอายุเจ็ดสิบแล้วนะ ใครจะยอมให้ออกไปจุดคงค์ แล้วพ่อกูก็ต้องทำงานทำการปะ จะตามหลวงปู่ไปได้ไง ส่วนกูนี้ถ้าแอบตามพ่อเข้าป่าแบบที่เล่า กูคงโดน

พ่อกระเทีบบตaylorกลางป่าอะ พวกมึงก็เชื่อคนง่ายดีเนอะ ฮ่าๆ"

"อีตอกลงกกกกกกกกกกกกกก!! ก็มึงเล่นแล้วซะจริงจิงขนาดนั้น พวกกูก็เชื่อสิ ยิ่งใส่ๆ แบบกูแล้วด้วย ใครจะไปตามมึงทันคะอีเจริญญญ"

"แล้วตกลงมึงหายไปไหนมากันแน่ เอาจริงๆ นะรอบนี้" องค์าถามเพื่อนอีกครั้ง

"ไปปฏิบัติธรรมกับยายมา"

"อันนี้เรื่องจริงปะ"

"จริงคะคุณดิฉันท์ กูไปอยู่วัดป่ามาเดือนนึง แล้วเค้าห้ามใช้โทรศัพท์ที่โรงเรียนไม่ได้ติดต่อพวกมึง"

"อ้อ" เพื่อนทั้งสองเพ็งถึงบางอ้อ

"แล้วนี่มึงติดกระดุมคอทำไม" ดิฉันท์ทักขึ้นเมื่อได้สำรวจเครื่องแบบชุดนักเรียนของเพื่อนอย่างจริงๆ จังๆ

"มันเป็นสไต์ล์"

"โอะะะะ!!"

ทั้งองค์า ดิฉันท์ และเจริญญญถือเป็นนักเรียนที่ค่อนข้างแปลกในสายตา
นักเรียนคนอื่นๆ คงด้วยเหตุนี้ที่ทำให้ทั้งสามคนกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน
ตั้งแต่ ม.ต้น ขนาดที่ว่าเข้า ม.4 ก็ยังจะได้อยู่ห้องเดียวกัน ไม่รู้ว่าสวรรค์บัญชา
หรืออรรกาปมากันแน่

กริ่งงงงงงงงงงงงงงงงง!!!!!!!!!!!!

นั่งเฝ้าที่กันได้พักใหญ่ เสียงสัญญาณเตือนให้เข้าแถวก็ดังขึ้น กลุ่มเพื่อน
ทั้งสามพร้อมใจกันทิ้งกระเป๋าที่นักเรียนไว้ที่ม้านั่งแล้วเดินไปเข้าแถวเคารพธงชาติ
ด้วยความเคยชิน แต่ในจังหวะที่กำลังเดินอยู่นั้น สายตาขององค์าก็มองไปเจอ
ใครบางคนทีคุ้นตา ใครบางคนที่เจ้าตัวไม่คิดว่าจะได้มาเจอที่นี่ ในเวลาแบบนี้

เจ้าของไอจีที่องค์าตามส่องมาตลอดปิดเทอม

...ขึ้น...

...ในชุดนักเรียน ม.ปลาย...

...โรงเรียนเดียวกับเธอ...

"เฮ้ย!!"

...ความบังเอิญมันเกิดขึ้นไม่ถ่ายนักหรอก...

...แต่มันก็ไม่ได้เกิดขึ้นยากจนเกินไปนี่นา...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3G8e3iG>